

med den højtærede Statsminister paa Taburetten. Jeg ved meget vel, hvem det er, der styrer. Jeg ved meget vel, at det er Venstre, som har hele det politiske Ansvar for, hvad der foregaar her i Landet, og de Konservative, som yder dem Støtte, ordner sig jo ogsaa paa den Maade, at de lader deres Presse paa alle de Maader, som overhovedet er forenelige med eller synes dem forenelige med at opretholde Samarbejdet, undergrave Ministeriet paa en saadan Maade, at naar et Adskillelsens Øjeblik maatte komme, vil de Konservative være i Stand til at finde en Vælgerskare, som er forberedt paa at vende sig bort fra den nuværende Regering. Jeg ved meget vel, hvem det er, der styrer, hvem der har Ansvaret. At Venstre under sin Styrelse har ladet sig paavirke i den Forstand, at det har farvet hele sin Politik mere og mere konservativt, har jeg haft mange Lejligheder til at paavise. Nu er der jo ved denne Lejlighed ikke Anledning til andet end for det første at haabe, at den højtærede Statsministers Forventninger om, at det næste Aar skal blive væsentlig bedre, end de foregaaende har været styret, ikke maa komme til at bringe Venstre og de Konservative alt for svære Skuffelser af samme Art som tidligere Bebudelser, og dernæst, at Samarbejdet mellem Venstre og de Konservative ikke maa udvikle en saa vidtdreven politisk Umoralitet, at Raabet om Skilsmisse melder sig med ikke blot en enkelt Mands, men med en flerstemmig Røst indenfor de konservative Rækker.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Brøsen betydede indtrængende min ærede Partifælle Hr. Korsgaard, at om Forlovelse eller Ægteskab med de Konservative kunde der fra Venstres Side ikke være Tale. Det kunde føre til Mesalliance. Venstre forbeholder sig at indgaa fri Forbindelser, som det passer det. Derimod kunde Venstre til fulde anerkende, at de Konservative har fundet Venstres Forslag baade egnede til at forhandle om og acceptable. Jeg forstaaer saa godt denne Anerkendelse.

Det ærede Medlem fandt endvidere mine Udtalelser hasarderede. Men det forekommer mig, at det ærede Medlems Udtalelser til fulde bekræfter, at mine Udtalelser netop ikke var hasarderede. Derimod var det ærede Medlems egne Paastande om Venstres Interesse for Byerhvervene ikke ganske fri for at være en Smule hasarderede.

Det ærede Medlem gik ud fra, at min Tale var en Afskedstale. Men hvorfor skulde den dog være det? Jeg hilste God-

dag til det ærede Medlem. Hvorfor skulde det være en Afskedstale? Jeg har jo ikke friet til Venstre og har derfor heller ikke faaet nogen Kurv af Venstre, har derfor heller ikke nogen Anledning til at holde Afskedstale eller kvæde Afskedsviser udenfor Venstres Vinduer.

Kun hvis det ærede Medlem mener, at jeg som Konservativ staar i politisk Tjenesteforhold til det Venstre, der ønsker at være sig selv, at tjene sig selv og se sig mest mulig betjent af de Konservative, kun da kunde der være Grund til at holde Afskedstale, nemlig for saa vidt Venstre tager Afsked med de Konservative, der benægter den ærede Ordførers (Brøsen) Kompetence til at udnævne, forflytte eller afskedige i dansk Politik. Til dem hører jeg. Jeg afskediges ifølge vor fri Forfatning af Vælgerne, ikke af det ærede Medlem Hr. Brøsen. Jeg er ikke Venstres Tjenestemand. Jeg er Frimand, og som saadan allerhøjest paa Hat med Partiet Venstre.

Pinholt: Det ærede Medlem Hr. Rode brugte en ret lang Tid til ved Oplæsning og ved Kommentarer at slaa fast, at den højtærede Statsminister og Finansminister ikke til alle Tider ved de Udtalelser, han fremkom med, fuldkomment har dækket over det regnskabsmæssige Resultat, der er fremkommet af Finanserne. Det lod til, at det ærede Medlem lagde megen Vægt paa dette, og jeg kan da tænke mig, at det er noget, der i den kommende Tid skal danne en vis Basis for Agitationen, at den nuværende Regering har været meget ringe til at passe Finanserne.

Jeg vil gerne minde om, at i Marts Maaned 1918 fremkom daværende Lands-tingsmand Jørgen Pedersen med en Udtalelse om, at han ansaa Finanserne for ikke at være i allerbedste Orden, men den daværende Finansminister trøstede han med, at vore Finanser stod udmærket godt, og hvis man kunde tænke sig, at Krigen snart sluttede, vilde vi sikkert faa saa rigelige Midler, at vi kunde magte næsten alt muligt. Straks da vi kom ind efter Valget, fik vi imidlertid forelagt et Lovforslag om et Statslaan paa 60 Mill. Kr. Der var ikke saa megen Brug for Pengene, sagde den daværende Finansminister, man havde i og for sig Penge nok, men det var rart at have noget likvid. Saa sent som under Skatte-lovforhandlingen sidst paa Aaret i 1918 fremsatte den daværende Finansminister en Udtalelse om, at vi stod udmærket i finansiel Henseende, men den 12. Februar 1919 fremsatte Dr. Brandes et Lovforslag om et